

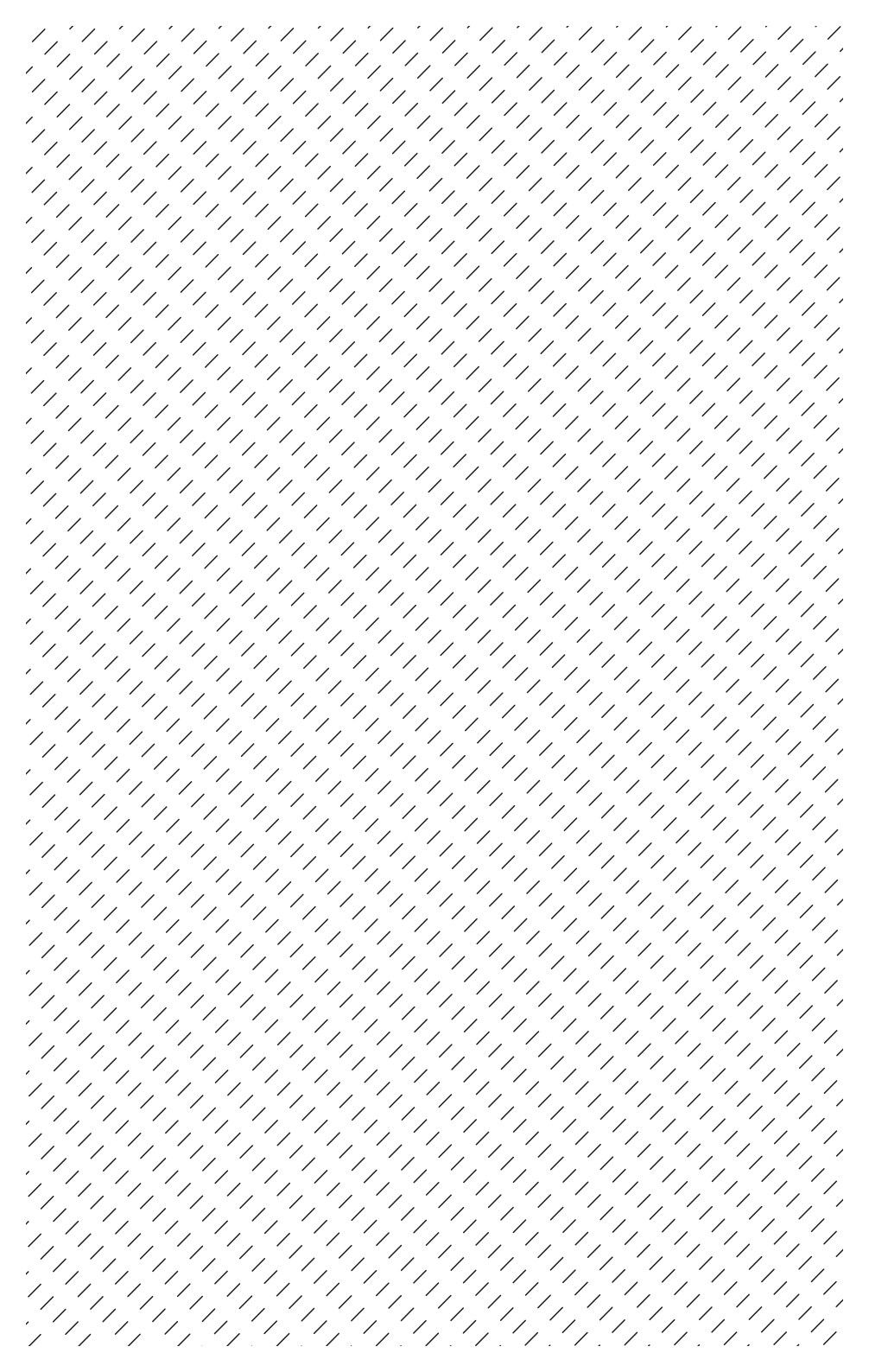

Meandre

Jordi Cervera

XX PREMI DE POESIA JOAN PERUCHO «VILA D'ASCÓ»

Saldonar.

JORDI CERVERA

Meandre

XX PREMI DE POESIA JOAN PERUCHO «VILA D'ASCÓ»

Saldonar.

Meandre de Jordi Cervera és el llibre guanyador
del XX Premi de Poesia Joan Perucho «Vila d'Ascó».
Maria Montané Montané, Joan López Carrillo, Jordi Grau Pi,
Albert Guiu Bagés i Francesc Gil-Lluch
han estat els membres del jurat.

Meandre

© del text: Jordi Cervera, 2026
© de la il·lustració de la coberta: indukas/iStock, 2026
© d'aquesta edició: Edicions Saldonar, 2026

Primera edició: abril del 2026

Publicat per Edicions Saldonar
Alfambra, 16, 5è 2a
08034 Barcelona
edicions@saldonar.com
www.saldonar.com

Edició i producció: Francesc Gil-Lluch
Disseny de la col·lecció: Enric Muñoz
Disseny de la coberta i maquetació: Octavi Gil Pujol
Distribució: UDL

Thema: DC, DCC, DCF
ISBN: 978-84-19571-77-9
Dipòsit legal: B 4066-2026

Saldonar forma part de l'associació
d'editorials independents Llegir en Català.

Aquest llibre s'ha imprès amb paper procedent de boscos
gestionats de manera sostenible, un òfset cru de 90 grams,
i s'ha compaginat amb la tipografia Sabon en cos 10,5.

Els titulars del *copyright* tenen els drets reservats.

Taula

Estralls del temps,	11
Cal·ligrafia,	12
Papafigues, ropits i aranyers,	13
Tranquil·litzant estrelles,	14
Torçar paisatges,	15
Fugacitats,	16
Bancal,	17
L'aleteig de les merles,	18
Racons,	19
Desordre,	20
Perdre's,	21
Un potser,	22
Els límits,	23
Meandre,	24
Eterns i calents,	26
Horts breus,	27
Terra canviant,	28
Pedra, fang i aigua,	34
Corriola,	35
Teories de la sang,	36

El buit,	37
Silenci,	38
Abismes propers,	39
L'ocàs,	40
Fumera,	41
Liquen,	42
Sua el sol,	43
Bajoca,	44
Mort amarga,	45
Treballar la terra,	46
La nit,	50
Moixons,	51
Entebeir la curiositat,	52
Bufa el vent,	53
Tot està en venda,	54
Horitzons,	55
Ruixat,	57
Conquerir la felicitat,	58

AGRAÏMENTS, 61

...esos pobres, me pregunto
¿son los bienaventurados que hace lustros y lustros
admiran al millonario al hijo pródigo
y mejor o peor siguen heredando la tierra?

Profesionales de la pobreza, JORDI VIRALLONGA

Les parets són un mapa de calç amb frondosos
espais verges i pobles llunyans que m'invent.

Estigma, PONÇ PONS

Tornarà pols lo que ara és roca,
i de l'espiga i la bajoca
la negrellor sortint, ta fam vindrà a esglaiar!

Mireia, FREDERIC MISTRAL

Llegar a descender hasta las simas
donde nacen los brotes de las rocas.

Maramor, MARIO CABRÉ

En ce masque de terre cuite
que porte de façon inquiétante
ce visage dur et meurtri
se profile l'œil blafard d'un démon
qui pleure comme un nouveau-né.

En ce masque de terre cuite,

BABACAR SALL

O rio da minha aldeia não faz pensar em nada.
Quem está ao pé dele está só ao pé dele.

*O Tejo é mais belo que o rio
que corre pela minha aldeia,*

ALBERTO CAEIRO

ESTRALLS DEL TEMPS

La pedra és el camí, el marge, l'estructura,
un anhel, el refugi, el buit,
la mandra, el desig, el fragor i la turbulència,
és aprendre a estimar la pissarra fosca que s'assenta,
negra, seca, ombrívola i càlida,
a la base d'aquest hotel de llamps i de fantasmes.

És estimar la profunditat de la terra,
pols vermellova d'aparença famèlica,
arrossegar l'instrumental tosc del mutisme,
les eines cansades que cobreixen l'espai
que llangueix entre la pausa, la nit i la vigília.

Volen els estornells i dibuixen sense pensar-ho
filigranes d'arquitecte, esbossos de naturalista,
apunts de biòleg entrenat,
bodegons de pintor febril i embogit,
omplint els horitzons d'ombres negres,
d'exclamacions de sorpresa desbaratada,
de gargots punxants, de melodies mudes,
de silencis geomètrics, de punts sense final.

Llisquen les gotes sobre els reflexos del dia,
herència discreta i desitjada
de les opulències minúscules que, de manera natural,
sobreviuen als lustres que ens resten
i als estralls del temps que multipliquen els silencis.

CAL·LIGRAFIA

Cal·ligrafia pulcra de la terra fètil,
alfabet desordenat del fang balder,
meandres d'un riu afable,
paraules que fan olor d'herència de segles,
terra amarga de camins somnolents.

Hi ha un retaule laic de sendes torturades,
laberint de rutes tortuoses
que s'enfonsen en criptes profundes,
en canyissars sense ara, sense quimeres, sense demà.

Somriure de terra malenconiosa,
conteses i senders que s'endinsen,
trepitjant amb tacte,
la humitat absorta de les argiles reposades,
el marges líquids d'una ribera que s'escapa.

La terra s'ha lliurat sense dubtar,
s'ha rendit a la pedra trencada,
a la cicatriu estremida de cada pas,
de cada alè, de cada desistiment;
la terra calenta respira glopades de pólvora,
guerrilles que cauen com ganivets
sobre el silenci culpable de les renúncies,
sobre la muda sequedat de les arrels,
cal·ligrafia trencada de terra oblidada.

PAPAFIGUES, ROPITS I ARANYERS

Déus a la terra, nascuts de la febre,
del desordre, de la canviant incertesa,
del somni de les cançons tèbies,
de les caigudes, els vins i les solituds.

Alzines que voleien les fulles tremoloses
entre les rialles gastades, els amors apagats,
o la crueltat bella de la natura,
que s'expandeix en cicles repetits
i serveix de refugi, també de brúixola
a papafigues, ropits i aranyers
que s'arraconen en camps ferits,
criatures antigues que dansen quan cau la tarda,
cremen amb la seva cançó aguda els ecos de la distància,
de l'enrenou, de la mística i de la memòria
mentre trenquen els núvols, l'asma del record
i la vastitud domada dels territoris amics.

TRANQUIL·LITZANT ESTRELLES

Oblidar reflexos mentre desfàs camins, somiar que la conjunció casual de blancs gastats i de grisos naixents construeix un desig, una destinació, una adreça, una línia trencada on l'arena es bifurca per marcar empremtes inèdites, passos indecisos i turbulències de l'ànima distreta que arreen en aquesta terra que abasta el buit callós d'una mà mentre la nostàlgia desbrossa l'hort del no-res en un tot de rumbos amics i una mica de desesperança.

Sentir la mirada buida i discreta d'un fardatxo, distret, assollellat, mut i solemne sota el sopor groguenc del migdia. Prémer els punys i pensar, pensar que el no-res ens entreveu amb el seu perfum sec de sàndal i almesc, ens aguaita amb una foscor sense reguerots, mentre es confonen els dies, les vigílies, les estacions, les rancúnies, els ecos, la distància i el somni.

La vida és sempre marró, semblant als pòsits del cafè convertits en aigua fosca, en aquell llot que sura des del fons del riu, pintura per marcar camins, èpoques de sembra, carcellers de fang humit i reflexos de llunes perdudes més enllà d'aquesta pàtria recurrent que és, de vegades, el somni o la frontera de les aigües robades.

La vida és despertar sense aire i aferrar-se amb avarícia a les absències.

